

KALE PUONTI

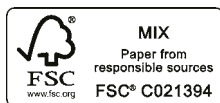
MILO

BAZAR

**KALE
PUONTI**

M I L O

BAZAR

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi
Copyright © Kale Puonti 2021

ISBN 978-952-376-122-3

Taitto: Jukka Iivarinen / Vitale
Painopaikka: ScandBook, Liettua 2021

”Kaiken kokeneena voin sanoa, että vielä on jotain kokematta.”

MATTI NYKÄNEN

PROLOGI

LOKAKUU 2017

Fatjon Milo painoi läppäriin kannen tyytyväisenä kiinni ja venytteli raukeasti. Hän istui helsinkiläisen hotellihuoneen sängyllä ja odotti iltaa. Hän oli tullut Albaniasta Suomeen komennukselle lähes vuosi sitten, kun hänen setänsä Mujo Pollo oli päättänyt laajentaa heidän perheensä liiketoimintaa myös Suomeen. Setä oli lähettänyt Milon sekä Bekim Raman järjestämään asiaa, ja huumekauppa oli saatu jo alulle.

Suomen-komennus oli tuntunut Milosta ensin rangaistukselta, mutta alun hankaluuksien jälkeen elämä pohjoisessa oli alkanut maistua. Ensimmäinen huumerä oli tullut Suomeen hollantilaisessa kukkarekassa, ja pikkuhiljaa Milo oli löytänyt tukkumyyjiä tuotteilleen. Hän oli rekrytoinut Itäkeskuksen kahviloista luotettavia maanmiehiään ja muita alan harrastajia markkinoimaan ja välittämään huumeaineita eteenpäin. Kokaiini, ekstaasi ja varsinkin amfetamiini

olivat löytäneet ostajansa, ja myyntivoitot kotiutuivat Albaniaan aikataulussa. Suomessa huumausaineista sai paremman kilohinnan kuin monessa muussa Euroopan maassa. Setä oli ollut tyytyväinen Milon työskentelyyn Euroopan perukoilla, ja hän nousi nopeasti hierarkiassa. Oli vain ajan kysymys, koska hän pääsisi rikollisorganisaation sisäpiiriin.

Yhdessä salakuljetuserässä oli tullut myyntiin kilo heroïinia. Sen myymisen kanssa oli ollut ongelmia. Tai oikeastaan myyminen ei ollut se ongelma, mutta rahojen periminen oli. Ensimmäinen erä oli mennyt nopeasti kaupaksi, mutta moni myyjä oli alkanut itse vetää heroïinia ja jäänyt kuningashuumeeseen koukuun. Maksut viivästyivät, ja myyjät olivat alkaneet kantaa korvaukseksi kaikenlaista roinaa. Läppäreitä, puhelimia ja koruja oli jo heidän Vantaan Länsimäestä vuokraamansa asunto täynnä. Milo oli sopinut Raman kanssa, että jatkossa otettaisiin vastaan vain euroja.

Nyt Milolla oli kuitenkin aivan muuta ajateltavaa. Hän oli tilannut treffisivustolta hotellihuoneeseensa suomalaisen ilotytön. Tyttö tulisi hotellille tunnin kuluttua, joten nyt olisi aika lopettaa työt ja käydä suihkussa. Pikkutakin taskussa olevan kahdensadan gramman kokaiinierän ehtisi toimittaa ostajalle huomennakin.

Suihkun jälkeen Milo teki valmistelut iltaa varten. Hän kaivoi käsivoiteen esille ja piilotti kahdet pehmustetut käsiraudat tyynyn alle. Mistään sitomis-

leikeistä ei ollut sovittu, mutta eiköhän nainen suostuisi mihin vain, kun tälle maksaisi hieman ekstrapaa.

Nainen koputti oveen sovitusti kello 22.00. Milo oli ottanut Viagran, vetänyt muutaman viivan kokaiinia ja juonut pari lasia samppanjaa. Nainen sanoi nimekseen Mia, joka ei tietenkään ollut hänen oikea nimensä. Hän kieltäytyi kohteliaasti sekä alkoholista että kokaiinista ja pyysi maksun etukäteen. Milo maksoi hänelle sovitun 500 euroa. Mustat polkkamittaiset hiukset olivat todennäköisesti peruukki. Työasun täydensivät lyhyt ja tyylikäs kotelomekko sekä saumasukat. Mia sanoi käyvänsä kylpyhuoneessa, ja palatesaan hänellä oli päällään enää sukkanauhaliivit ja korkokengät. Hän otti Miloa kädestä kiinni ammattilaisen ottein ja veti kanssaan sängylle.

Milo riisui itsensä alasti ja istui selällään makavaan naisen päälle. Toisella kädellään hän kaivoi tyyryn alta käsiraudat, napsautti ne nopealla liikkeellä naisen vasempaan ranteeseen, käänsi tämän väkisin vatsalleen ja lukitsi käden sängynpäättyyn. Naisen vastustelusta huolimatta Milolla ei ollut vaikeuksia kiinnittää myös oikeaa kättä sängynpäädyn rautaputkeen.

Mia huusi ja rimpuili Milon otteessa ja yritti päästä tämän alta pois. Milo painoi naisen kasvot kova-kouraisesti tyyryä vasten ja sähähti hänelle: ”Lopeta se huutaminen tai isken sinulta hampaat kurkkuun.” Nainen nyyhkytti katkonaisesti, kun Milo painoi polvensa tämän jalkojen väliin ja erotti ne toisistaan.

Milo otti yöpöydältä käsivoiteen, rasvasi peniksensä ja tunkeutui voimalla naisen peräaukkoon. Nainen huusi tuskasta, ja Milo läimäytti häntä lujaa kasvoihin. ”Turpa kiinni tai tapan sinut!” Milo tiuskaisi ja jatkoi survomistaan.

Tunnin väkivaltaisen raiskauksen jälkeen Milo vapautti itkevän naisen ja rauhoitteli häntä tarjoamalla hänelle ylimääräiset tuhat euroa. Mia meni kylpyhuoneeseen ja pukeutui nopeasti. Hän ei tehnyt elettäkään ottaakseen rahat yöpöydältä, vaan katsoi Miloa silmät täynnä vihaa ja halveksuntaa poistuessaan hotellihuoneesta.

Milo hymähti naiselle, nousi sängystä ja käveli kylpyhuoneeseen. Kylmä suihku tuntui ihoa vasten miellyttävältä, ja aktin aikana tulleet eritteet ja käsivoiteenjämät valuivat viemäriin. Suihkun jälkeen Milo pukeutui valkoiseen kylpytakkiin ja meni takaisin sängyn viereen. Hän kiskaisi patjan päältä seksissä ryvettyneen lakanan ja heitti sen lattialle. Toisen takin hän levitti aluslakanaksi, riisui kylpytakin ja asettui sängylle makaamaan.

Hän etsi yöpöydältä kaukosäätimen, selasi kanavat läpi ja valitsi lopulta jonkin tyhjänpäiväisen amerikkalaisen agenttitarinan. Huono TV-ohjelma ja raju seksi väsyttivät, ja hän päätti nukkua univelat pois.

Hän oli sammuttamassa televisiota, kun hotellihuoneen ovi aukesi paukahtaen ja poliisikoira syöksyi sisään poliisit perässään. Poliisit käänsivät hänet vatsalleen ja väänsivät hänen kätensä kivuliaasti selän

taakse. Milo tunsi polttavaa kipua olkapäässään, kun poliisit nostivat hänet pystyyn. Hän seiso i raudoitet- tuna ja alastomana sänkynsä vieressä ja yritti ymmär- tää, mitä oli juuri tapahtunut. Poliisien takana seiso i Mia, joka nyökkäsi poliisikoiran ohjaajalle ja lähti siviilipukuisen naiskonstaapelin saattelena ulos huoneesta.

Poliisit etsivät Milolle vaatteita ja tarkastivat hänen tavaransa. Toinen heistä tutki nojatuoliin heitetyn Bossin pikkutakin taskut. Samalla hetkellä Milo muisti mitä takin taskussa oli. Vatsassa muljahti il- keästi, ja oksennus tuntui jo kurkunpäässä. Poliisi naurahti löytäessään takin taskusta minigrip-pussin ja katsoi Miloa voitonriemuisesti. Milo sulki sil- mänsä, sylkäisi naureskelijan suuntaan ja sähähti kokaiinipussia hänen silmiensä edessä heiluttavalle koirapoliisille:

”Ta qifsha motrën.” Mä nussin sun siskoa.

RIIHIMÄKI

ELOKUU 2019

Fatjon Milo odotti Riihimäen vankilan matkasellissä noutajiaan. Elettiin jo elokuun viimeisiä päiviä, ja hän oli pääsemässä vapaaksi suorittettuaan vankeusrangaistuksensa. Kolmen vuoden ja 11 kuukauden tuomiosta oli lusittu puolet, ja ensikertalaisena se riitti Suomessa.

Vajaat kaksi vuotta oli mennyt nopeasti, vaikka Milo oli joutunut suorittamaan koko tuomionsa kivitallossa. Albanialaista huumekauppiasta ei päästetty leirille edes tuomion viimeiselle kolmannekselle. Milo oli opiskellut vankilassa espanjaa ammattitaitoisen opettajan johdolla ja puhui kieltä jo melko sujuvasti. Kielet olivat olleet hänelle aina helppoja. Espanjan lisäksi hän puhui myös lähes täydellistä englantia ja italiaa.

Kiinnijääminen Suomessa oli ollut täydellinen työtapaturma. Milo olisi korvannut ilotytön kaulaan

tulleet kuristusjäljet ja umpeen muurautuneen silmän kunnan eurotupolla, mutta nainen oli päättänyt soittaa kytät paikalle. Törkeä huumausainerikos ja törkeä raiskaus toivat Milolle kunnan kakun, vaikka Miaksi itseään kutsunut olikin pienen painostuksen jälkeen yrittänyt perua rikosilmoituksen. Oikeus oli kuitenkin uskonut hänen esitutkinnassa antamiaan lausuntoja, joita lääkärinlausunto tuki. Syyttäjä toi oikeudessa esille mahdollisen uhkailun, jota nainen ei myöntänyt mutta ei myöskään kiistänyt. Oikeudessa hän ei ollut uskaltanut puhua enää sanaakaan.

Milo ei ollut pitänyt isompaa ääntä raiskaustuomiostaan, vaan kertoi muille vangeille luvivansa törkeästä huumausainerikoksesta. Ulkomaalainen huumekauppias oli linnahierarkiassa korkealla, ja Milo oli pystynyt luomaan jo potentiaalisen asiakassuhteen parin jengipomon kanssa. Luojalle kiitos, että poliisit eivät olleet löytäneet Länsimäen-asuntoa. Asunnolle oli jäänyt lähes kilo heroiinia, kuusi kiloa kokaiinia, pari kiloa amfetamiinia sekä 900 grammaa kristallia. Asianajajansa avustuksella Milo oli saanut välitettyä rikoskumppanilleen Bekim Ramalle ohjeet, ja tämä oli siirtänyt huumeet joksikin aikaa parempaan talteen. Tuomion lisäksi Milo määrättiin käännytettäväksi Suomesta, ja päälle lätkäistiin 15 vuoden maahantulokielto koko Schengen-alueelle. Milo vain hymähti tuollaisille kielloille. Ne eivät häntä pidättelisi.

Viimeisen kuukauden hän oli käynyt melkoisilla kierroksilla. Heinäkuu oli ollut Suomessa poikkeuk-

sellisen kuuma, ja Riihimäen vankilan sellissä ilma oli vaihtunut huonosti. Ajoittain oli ollut niin lämmintä, että Milo oli kastellut lakanat pystyäkseen nukku-
maan. Hän oli syksyihmisiä ja niitä harvoja vankeja, jotka juoksivat ja treenasivat vankilan sisäpihalla, oli keli mikä tahansa. Vilvoittavat syyssateet ja pienet räntäkuurot eivät harmittaneet häntä läheskään niin paljon kuin tukala kuumuus.

”Milo, on aika lähteä!” Vartija oli avannut matkasellin oven, ja vankilan narikassa häntä odotti kaksi tuimailmeistä poliisia. He kuljettaisivat hänet Helsinki-Vantaalta yhdellä välilaskulla Tiranaan. Milo sai narikasta siviilivaatteensa sekä kellonsa ja lompakkonsa, jossa olivat vain hänen edesmenneen isänsä ja liikenneonnettomuudessa kuolleen vaimonsa valokuvat. Passi oli poliisien hallussa, ja se luovutettaisiin rajaviranomaisille Tiranassa. Passilla hän ei tekisi mitään. Kotimaassa väärennetyn passin saisi muutamassa päivässä.

Albaniassa Miloa ei pidätelty enää mikään. Hänen isänsä oli kuollut tulitaistelussa poliiseja ja armeijaa vastaan vuonna 2014. Milo ei ollut vielä silloin ollut kovin aktiivisesti mukana huumekaupassa, mutta oli itsestään selvää, että hänestä tulisi isänsä työn jatkaja. Oikeasti hän olisi halunnut olla leipuri tai lihamestari, mutta setä oli torpannut hänen haaveensa. Mujo Pollo, joka nykyisin oli suvun päämies, johti Shkodrasta käsin rautaisella otteellaan huumeimperiumiaan, jonka lonkerot ulottuivat jo takapajuiseen Suomeenkin.

Setä oli sanonut, että heidän sukunsa eli salakuljetuksella, ja lihakaupat ja leipomot jätettiin muiden hoidettaviksi.

Milo oli oppinut huumekaupan kiemurat varsin nopeasti ja alkanut pikkuhiljaa nauttia roolistaan. Huumekauppaan liittyvään väkivaltaan tottui, ja vaimon kuoleman jälkeen hänen sielunsa oli kylmennyt muutenkin. Seksiä hän harrasti mieluiten vain naisten kanssa, jotka saivat siitä maksun eivätkä valittaneet hieman kovakouraisesta käsittelystä. Tosin Mian kanssa hän oli menettänyt kontrollinsa täysin. Milo halusi suurkaupunkien sykkeeseen, pois ikävistä muistoista. Ennen Euroopan metropoleja hänen olisi kuitenkin käytävä Albaniassa ja palattava vielä joksikin aikaa takaisin Helsinkiin, missä hänen työnsä oli kaksi vuotta sitten hänen jäänyt pahasti kesken.

PASILA

Rikosylikonstaapeli Kalle Pesosen pitkä loma oli ohi. Hän painoi avainlätkänsä Pasilan poliisitalon ulkoven lukijaan, ja hänen pieneksi yllätykseksen lukijan valo muuttui vihreäksi. Hän oli pelännyt, että häneltä olisi loman aikana evätty kulkuoikeus työpaikalle, sillä alkukesästä ennen lomalle jääntiään hän oli saanut kutsun saapua kuulusteluun virkavelvollisuuden rikkomisesta.

Pesonen oli ollut jo useamman vuoden laitoksen johdon ja KRP:n hampaissa liian läheisistä suhteista järjestäytyneeseen rikollisuuteen. Hän oli sopinut suorittavansa kuulustelun poliisirikostutkijan kanssa vasta lomien ja ylityövapaiden jälkeen eikä ollut mennyt poliisijohdon hallinnolliseen kuulemiseen viimeisenä työpäivänään ennen lomaa. Hän ei halunnut pilata lomaansa väittelemällä herrojen kanssa.

Aina ennen virkapuhelimen tavoitettavissa ollut Pesonen oli jättänyt puhelimen työpöydälle, pakannut kassinsa ja lähtenyt kalalle Ilomantsin Tyrjänsaareen.

Hän oli vuokrannut paikalliselta apteekkarilta hirsimökkiä Koitereen rannalta jo useana kesänä. Hän pystyi hyvin kuvittelemaan itsensä ympärivuotiseksi asukkaaksi Pohjois-Karjalaan, kunhan virkamiehen pieni eläke joskus vuosien päästä alkaisi juosta pankkitilille. Lähes kahden kuukauden poistuma Helsingin huumerikosyksiköstä ja koko Pasilan poliisitalosta oli tehnyt hyvää.

Pesosen naapuri, verevä viisikymppinen Irma Roivas, oli tullut kissansa kanssa hänen seurakseen viimeiseksi kahdeksi viikoksi. Irma ja Mirri olivat olleet tervetulleita vieraita. Pesosen ja Irman suhde oli kahden aikuisen ihmisen vapaa ja välitön sopimus, jossa kumpikin antoi toisilleen tilaa. Pesosen naisuhteet eivät tavallisesti olleet sitä kestäväntä sorttia, sillä täysin työlleen omistautuneena huumedekkarina hän ei ollut se helpoin seurustelukumppani. Irma oli kuitenkin ymmärtänyt hyvin Pesosen työn vaatimuksia ja epäsäännöllisyyttä ja hyväksynyt hänen tietyt omituisuutensa. Yhdessä oli oltu enemmän ja vähemmän kohta lähes vuosi. Seurustelun kesto oli Pesosen suhteissa jo jonkinlainen ennätys. Paluu työpaikalle jopa hieman harmitti ja ahdisti häntä, sillä hän olisi mieluusti jatkanut lomaansa Irman ja Mirrin kanssa kauemminkin. Sitä hän ei kuitenkaan ollut saanut sanottua Irmalle ääneen.

Pesonen nousi raput kolmoskerrokseen, jossa huumeyksikön tilat sijaitsivat. Portaiden käyttö oli parasta mahdollista hyötyliikuntaa. Vatsanseutu oli

saanut kesän aikana muutaman lisäkilon, ja kunto-kuuri oli aloitettava pienin askelin. Hän puuskutti voimakkaasti päästyään omaan kerrokseensa. Raskas liikuntasuorite vaati kupillisen mustaa kahvia, jonka joku kollega oli keittänyt todennäköisesti jo aikaa sitten. Pesonen käveli kuppi kädessään omalle työpisteelleen, heitti kuluneen nahkatakkinsa tuolin-selkämykselle ja käynnisti tietokoneen. Läppäri rak-sutti ohjelmia auki verkkaiseen tahtiin ikään kuin kiukutellakseen pitkää käyttökatkosta.

Pesosen esimies, rikosylikonstaapeli Kosti Kaartamo, tuli omasta huoneestaan ja istahti ryhmätilan sohvalle. Muutkin Kaartamon ryhmän tutkijat saapuivat pikkuhiljaa työpisteisiinsä ja tervehtivät tullessaan Kaartamo ja Pesosta. Kaartamo oli saanut alaisikseen kirjavan joukon poliiseja, joissa riitti vä-lillä paimentamista ja valvottavaa enemmän kuin tarpeeksi.

”Joko kaikki ovat tulleet? Pidetäänkö pieni yhteen-vetopalaveri ja katsotaan hieman missä kesän jäljiltä mennään?” Kaartamo sanoi kiinnittääkseen alaisten-sa huomion.

Muut nousivat työpisteiltään ja siirtyivät palaveri-pöydän ääreen.

”Otsoko on jälleen myöhässä?” Kaartamo kysyi.
”Jonain päivänä se hävittää vielä itsensä.”

Vanhempi rikoskonstaapeli Otso Tarkka oli Kaarta-mon ryhmän analyysiasiantuntija. Hän oli erittäin taita-va kaikenlaisen tiedon kaivamisessa ja analysoimisessa,

mutta hajamielisyttään hän hävitti päivittäin omaisuuttaan ja oli aina myöhässä.

”Aloitetaan nyt joka tapauksessa”, Kaartamo sanoi. ”Viimeisetkin lomat on lusittu, ja on aika palata sorvin ääreen. Onko Kemerovin juttu jo meidän kohdalta taputeltu? Lehdistä luin, että hovioikeudenkin tuomiot olivat linjassa aiempien kanssa ja että miehet olivat edelleen vaiteliaita käräjillä.”

Keväällä Kaartamon ryhmä oli tutkinut venäläisvirolaisen Kemerovin liigan tekemisiä Suomessa ja saanut päätekijät tuomiolle. Kiinniottoa edeltäneessä piiritystilanteessa rikollisten asuttama talo oli syttynyt palamaan. Liigan johtajaa vastaan ei ollut löydetty tarpeeksi vangitsemisperusteita, ja hänet oli jouduttu vapauttamaan. Vähän myöhemmin mies oli löytynyt ammuttuna ja mereen heitettynä ulkosaaristosta, eikä henkirikoksen tekijöitä ollut tavoitettu, ja tuskin koskaan tavoitettaisiinkaan. Hukassa oli myös tuntematon suomalainen huumekauppias, joka oli onnistunut pakenemaan sekä poliisilta että rikollisliigalta.

”Paljon ei ole siitä keissistä uutta kerrottavaa. Taka-varikoiduista euroista saatiin vielä joitakin sormenjälkiä, ja lähetin vertailulistan rikoslabraan. Eipä sen kummempaa”, kommentoi vanhempi rikoskonstaapeli Kirsi Koski, joka oli ryhmän ainoa nainen. ”Ai niin, leivoin muuten eilen pullaa. Ei näytä kovin hyvältä, mutta maussa ei ole mitään vikaa”, hän jatkoi ja työnsi lautasellista hieman tummuneita pullaviipaleita lähemmäs muita.

PASILAN MYRKKY 2

- HELSINGIN HUUMEPOLIISIN TUTKIMUKSIA

Fatjon Milo tyri jäädessään kiinni rysän päältä, mutta tuomio on nyt istuttu, ja vankilan ovelta näytetään avointa tietä. Ihan ensiksi Milon on matkustettava tapaamaan setäänsä, joka johtaa Albaniasta käsin suvun pyörittämää kansainvälistä huumekauppaa. Setä varustaa Milon käden käänteessä uudella henkilöllisyydellä ja passittaa takaisin Suomeen hoitamaan keskeneräisiksi jääneitä bisneksiä. Kauppa käy, ja se huomataan Pasilassakin. Heroiini-kuolemat helsinkiläishotellissa sotkevat kuitenkin kaiken, ja Milon on korjattava tilanne. Toisesta epäonnistumisesta hän maksaisi hengellään.

Pasilan Myrkky -sarjan toisessa osassa rikosylikonstaapeli Kaartamon ryhmä jäljittää rikollisia, jotka ovat imeneet rikollisen elämäntavan jo äidinmaidossa. Puontin kerronta huokuu kokemusta ja ymmärrystä, joka avaa uusia näkökulmia poliisien ja rikollisten vastakkainasetteluun.

